

N:o 36.

Af herr **A. G. Jönsson** i Mårarp, *om tillägg till § 11 i förordningen angående allmänt ordnande af presterskapets inkomster den 11 juli 1862.*

Elfte paragrafen i kongl. förordningen angående allmänt ordnande af presterskapets inkomster den 11 juli 1862 är af följande lydelse:

»Mom. 1. För uppbörden af församlingens afgifter till presterskapet eger den utse en eller flera personer, hvilka, mot ersättning af församlingen, upptaga och under dess gemensamma ansvar till presterskapet aflemna och redovisa dessa afgifter.

Mom. 2. Uppbörden af de afgifter, som blifvit bestämda i penningar, verkställes senast den 1 oktober, men af de afgifter, hvilka äro bestämda i persedlar att utgå efter medelmarkegång, senast den 1 mars; kommande å alla, som inom utsatt tid sina afgifter icke inbetalt, restlängd att genast upprättas, å kyrkostämman granskas och, sedan den blifvit godkänd, tillställas vederbörande kronofogde på landet eller underexekutor i stad, hvilka lemna omedelbar handräckning till resternas indrivande.»

Tolfte paragrafen i kongl. förordningen angående förändrade föreskrifter om utmätning för krono- eller kommunalutskylder, allmänna afgifter m. m. den 12 juli 1878 lyder sålunda:

»För indrifning af kronoutskylder, de för särskilda inrättningar eller ändamål bestämda afgifter, hvilka enligt gifna stadganden skola af kronofogde eller städernas uppbördsmän uppbäras och redovisas, kommunalutskylder eller församlings afgifter till presterskapet njute ej kronofogde, stadsfogde eller magistrat annan ersättning än den andel i stämmoböter eller andra afgifter för underlåten liqvid, som kan vara medgifven.

Vid utmätning för annan afgift, som i denna förordning afses, eger utmättningsförrättaren att hos den, som undergår utmätningen, uttaga enahanda ersättning, som för utmättningsförrättningar i enskilda mål är stadgad.»

Såsom häraf synes, har uti 12 § af kongl. förordningen den 12 juli 1878 blifvit förutsatt att, i likhet med hvad för kommunalutskylder eger rum, särskild afgift för underlåten liqvid af prestlönemedel skulle påhvila den restskyldige, och att denna afgift skulle tillfalla vederbörande utmättningsman såsom ersättning för indrifning af dessa medel. Att så icke är förhållandet, framgår dock af ofvanintagna 11 § uti kongl. förordningen den 11 juli 1862, der icke något stadgande finnes infördt, som berättigar till dylik ersättning. Icke heller finnes på annat ställe i sistnämnda förordning någon bestämmelse derom. Detta har gifvit anledning till olika tolkning af i ämnet gällande författningar. På somliga ställen, och dessa icke så få, har utmättningsman ansett prestlönemedel likställiga med kommunalutskylder och på sådan grund, i likhet med hvad enligt kommunallagarne eger rum för på restlängd uppförda kommunalutskylder, påfört dem, som underlåtit att i rätt tid betala sina prestlönemedel, 3 procent provision å de restförda beloppen och jemte dessa uttagit den sålunda uppdebiterade provisionen. På andra ställen har man ansett, att någon särskild provision ej kunnat uttagas, enär ingen bestämmelse derom finnes, hvadan indriftningsåtgärden ej kunnat omfatta något annat eller mera än de resterande prestlönemedlen. Slutligen lærer någon hafva tillämpat 12 § i 1878 års kongl. förordning på det sätt, att vid indrifning af prestutskylder, synnerligen då den verkstälts af kronolänsman, fjerdingsman eller i stad antagen särskild utmättningsförrättare, vanlig ersättning, såsom för utmätning i enskilda mål är stadgad, uttagits hos den restskyldige. Detta förfaringsätt utmärker, att en anmärkningsvärd osäkerhet rörande rätta förståndet af lagbestämmelserna i dessa afseenden är rådande, och att de olika upp-

fattningarne af dessas tillämpning ha sin grund uti den ordalydelse § 12 i 1878 års kongl. förordning erhållit, i det deruti kommit att inflyta ett stadgande, af hvilket vill framgå, att ersättning för indrifning af prestlönemedel må vederbörande utmätningsman tillgodokomma, fastän ingen föreskrift om dylik ersättning i lag och författning blifvit meddelad. — Genom utslag i ett mål den 30 augusti 1889, i tvist mellan kronofogden P. O. Borg och kronolänsmannen G. Nordendahl om bättre rätt till provision af indrifna medel, har Kongl. Maj:t förklarat kronolänsmannen berättigad tillgodonjuta den provision af exekutivt indrifna kommunalutskylder *och afgifter till presterskapet*, som vore kronofogde enligt särskilda författningar tillerkänd, hvarigenom således uttalats ett berättigande för vederbörande tjenstemän att uttaga provision af församlings afgifter till presterskapet, ehuru ingen författning finnes, som kunnat gifva direkt stöd åt ett dylikt berättigande.

Enligt mitt förmenande eger utmätningsman för närvarande ingen lagbestämd rätt att påföra personer, som restera med prestutskylder, någon särskild deraf utgående provision, och något berättigande att en sådan i sammanhang med dessa utskylder uttaga finnes således icke heller, hvadan restförd person, som häftar för dylika medel, icke kan drabbas af någon särskild kostnad eller utgift, härledande sig från hans försummelse att i rätt tid inbetala utskylderna. Å andra sidan anser jag dock billigheten kräfva, att de tjenstemän eller betjente, som skola taga befattning med indrifning af resterande afgifter till församlingens presterskap och för sådant ändamål måste på landsbygden färdas jemförelsevis långa vägsträckor, undfå något slags godtgörelse för det besvär och de kostnader, som af sagda indrifningsåtgärder måste blifva en följd. Då skattskyldiga, som underlåter betala sina krono- eller kommunalskatter, är underkastad en särskild indrifningsavgift, synes det vara lämpligt, att enahanda påföljd drabbar den, som underlåter betala sina prestlönemedel, hvilka äro i sjelfva verket af enskild natur, men utmätningsgilda i likhet med hvad som gäller för krono- och kommunalutskylder. Stadgandet om indrifningsavgift för prestlönemedel skulle derjemte innebära i viss mån en sporre för den skattskyldiga att i rätt tid afbördas sig dessa afgifter, hvilket han nu icke behöfver bemöda sig om att göra, då han vet att utmätningsförrättaren är förbunden hemta medlen hemma hos den restskyldiga, utan att denne är pliktig vidkännas derutöfver någon särskild utgift.

Men då det icke är det väsentliga i denna sak, huruvida de tjenstemän, som äro skyldiga taga befattning med indrifning af resterande afgifter till presterskapet, må därför erhålla ersättning, helst dessa i de

flesta fall äro i åtnjutande af åt dem anslagna löner för deras tjänsteåligganden, utan vida större vikt ligger deruppå, att otydligheterna i författningarna varda borttagna, och att följaktligen enhet i förfarings sättet vid indrifvande af resterande prestlönemedel måtte komma till stånd,

vågar jag vördsamt föreslå, att Riksdagen måtte för sin del besluta, ettdera

att vid indrifning af församlings afgifter till prestskapet må hos den restskyldige jemväl uttagas uppbördsprovision 3 procent af det resterande beloppet, hvilken provision i stad tillkommer den, som verkställer indrifningen, och å landet tillkommer vederbörande, på sätt om resterande kommunalutskylder blifvit stadgadt,

eller ock

att sådan förändring eller sådant tillägg till vare sig kongl. förordningen den 11 juli 1862 eller kongl. förordningen den 12 juli 1878 vidtages, att författningarnas mening må blifva tydlig derutinnan, huruvida tjänstemän, som äro skyldiga att indrifva resterande prestlönemedel, ega rätt att därför uppbära provision eller icke.

Stockholm den 26 januari 1892.

A. G. Jönsson.
